

ปัญหาและแนวทางการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม*

Problems and Guidelines of English Usage for Communication in Cultural Heritage Spots

¹กริช ลิทซ์, ²ไมเคิล กินน์ ลิทซ์, ³บันติตา สุขเจริญ, ⁴สมบุญ อริยา, และ ⁵จารุวรรณ สกุลคู

¹Kris Lietz, ²Michael Ginn Lietz, ³Bantita Sukcharoen, ⁴Somboon Ariya,
and ⁵Jaruwan Skulkhu

^{1,4,5}มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ

²สายการบินลูฟท์ฮันซ่าเยอรมัน

³มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

^{1,4,5}North Bangkok University, Thailand.

²Lufthansa German Airlines, Thailand.

³Dhonburi Rajabhat University, Thailand.

¹Corresponding Author's Email: Kris53785@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัญหาและจัดทำแนวทางการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่งได้แก่ ชุดคำศัพท์และชุดฝึกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ที่รับผิดชอบดูแลสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน จากสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม 30 แห่ง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ 1) แบบสอบถามปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และ 2) แบบประเมินการใช้ภาษาอังกฤษ โดยวิเคราะห์ความผิดพลาดในการใช้คำ โครงสร้างภาษา และสำนวนการใช้ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า 1. ผู้รับผิดชอบดูแลสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ทั้ง 30 แห่ง มีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในระดับมากที่สุด และมีปัญหาทักษะภาษาอังกฤษ ทั้ง 5 ทักษะ คือการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแปล อยู่ในระดับมากที่สุดเช่นกัน 2. แนวทางการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม แบ่งเป็น 2 ชุด คือ 1) ชุดคำศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษสำหรับสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และ 2) ชุดฝึกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

คำสำคัญ: การใช้ภาษาอังกฤษ; การสื่อสาร; สถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

Abstract

The objectives of this research were to investigate problems of English usage for communication in cultural heritage spots and to construct guidelines for the usage of English for communication in cultural heritage spots. This research was considered a survey research. The research was conducted in the area of Dhonburi District in Bangkok. The respondents in this research were thirty people who were responsible for supervising thirty cultural heritage spots. In this study, the two research instruments were employed for the collection of data and information; namely, 1) a questionnaire for investigating problems of English usage for communication in the cultural heritage spots and 2) an English Usage Evaluation Form for analyzing errors and mistakes of the English usage in terms of words choices, structures and expressions. The information and data collected were analyzed through the content analysis method and presented in terms of frequency count and percentage.

The results and findings indicated that: 1) The problems of the supervisors of thirty cultural tourist spots in Dhonburi district of Bangkok for using correct English in communicating with foreigners were found in the highest degree level. Moreover, the problems of the correct usage of all five English skills; namely, listening, speaking, writing, reading and translating. 2) The guidelines of English usage for communication in the cultural heritage spots were categorized into two sets; namely, 1) a set of words and expressions normally used in cultural heritage spots, and 2) a handbook of English for communication in the cultural heritage spots.

Keywords: English Usage; Communication; Cultural Heritage Spots

บทนำ

ธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นหนึ่งในธุรกิจที่นำรายได้สูงเข้าสู่ประเทศ ชาวต่างชาติเมื่อเดินทางเข้ามาในประเทศไทย พบว่าส่วนใหญ่มีความสนใจที่จะเข้าเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญของประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว การให้บริการข้อมูลข่าวสารแก่นักท่องเที่ยว และการเป็นเจ้าบ้านที่ดีของประชาชนในพื้นที่โดยการมีปฏิสัมพันธ์สื่อสารกับชาวต่างชาติจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ เพื่อเป็นการสร้างความประทับใจแก่ชาวต่างชาติและทำให้มีความประสงค์จะกลับมาเที่ยวประเทศไทยอีก ทักษะการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษอย่างสัมฤทธิ์ผลจึงมีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งในธุรกิจการท่องเที่ยว ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างคนในพื้นที่กับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาเยี่ยมชมเยือนประเทศไทย แต่อย่างไรก็ตาม เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปแล้วว่า ทักษะภาษาอังกฤษของคนไทยยังอยู่ในระดับที่ไม่สามารถใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ประชาชนท้องถิ่นในแหล่งท่องเที่ยว ต้องได้รับการส่งเสริมและพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้อยู่ในระดับที่สามารถใช้งานได้อย่างสัมฤทธิ์ผล ทั้งนี้ เพื่อสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยว และเพื่อพัฒนาศักยภาพของธุรกิจการท่องเที่ยวของชาติให้อยู่ในระดับที่สูงยิ่งขึ้น (Ministry of Culture, 2020)

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัญหาและแนวทางการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยทำการศึกษารวบรวมปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตธนบุรี ผลการวิจัยนี้จะนำไปสู่การจัดทำชุดฝึกภาษาอังกฤษเพื่อการ

สื่อสารให้แก่ผู้ดูแลรับผิดชอบสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมใช้ฝึกเพื่อที่จะสามารถสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้อย่างสัมฤทธิ์ผล อันก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่ถูกต้องต่อแหล่งท่องเที่ยวและความซาบซึ้งในศิลปวัฒนธรรมของชาติไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสำรวจปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
2. เพื่อจัดทำแนวทางการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้ ประกอบด้วยขั้นตอนการดำเนินงานดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาสำรวจปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ถูกต้องในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 แห่ง การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามและสัมภาษณ์เพิ่มเติม ผู้เก็บรวบรวมคือผู้วิจัยและผู้ช่วยนักวิจัย มีขั้นตอนการดำเนินงาน คือ 1) จัดส่งหนังสือพร้อมแบบสอบถามไปยังสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เพื่อแจ้งวัตถุประสงค์ และประโยชน์ที่ทุกฝ่ายจะได้รับจากงานวิจัย และนัดหมาย วัน เวลา เพื่อเข้าดำเนินการเก็บรวบรวมแบบสอบถามละสัมภาษณ์ 2) ดำเนินการเก็บแบบสอบถามและสัมภาษณ์ ตามวัน เวลา ที่นัดหมาย

ขั้นตอนที่ 2 จัดทำแนวทางการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มี ขั้นตอนการดำเนินงาน คือ 1) การศึกษาวิเคราะห์ความผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของสื่อหรือแหล่งให้ข้อมูลป้ายแสดงข้อมูล แผ่นซีดีและคู่มือแผ่นพับแสดงข้อมูล และเสียงตามสายประชาสัมพันธ์ของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบประเมินการใช้ภาษาอังกฤษ (English Usage Evaluation Form) โดยวิเคราะห์ความผิดพลาดในการใช้คำ (words choice) โครงสร้างภาษา (Structure) และสำนวนการใช้ (Expressions) 2) ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ความผิดพลาดในการใช้ภาษา นำไปใช้ในการจัดทำแนวทางการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เพื่อให้ได้ข้อมูลทั้งความผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษและแนวทางการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร นั้น ผู้วิจัยได้จัดประชุมอภิปรายกลุ่มย่อยโดยเชิญผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เป็นคนไทยและเจ้าของภาษาจำนวน 5 คน ทำการประชุม 3 ครั้ง โดยดำเนินงาน ดังนี้คือ 1) จัดส่งหนังสือเชิญและแจ้งวัตถุประสงค์ และประโยชน์ที่ทุกฝ่ายจะได้รับจากการประชุมอภิปรายกลุ่มย่อย ร่วมกันศึกษาวิเคราะห์ความผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของสื่อหรือแหล่งให้ข้อมูลต่างๆ ตามแบบประเมินความถูกต้องของการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้ารวบรวมและจัดทำเป็นหมวดหมู่ไว้แล้วเพื่อการประชุมพิจารณาให้ความเห็น และนัดหมาย วัน เวลา สถานที่ที่จะจัดประชุมกลุ่ม 2) ดำเนินการประชุมกลุ่มตามวัน เวลา สถานที่ที่กำหนด

ขั้นตอนที่ 3 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ใช้ในการศึกษาสำรวจปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ถูกต้องในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ผู้ให้ข้อมูล คือ ผู้รับผิดชอบดูแลสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำนวน 30 คน ซึ่งรับผิดชอบดูแลสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม 30 แห่ง รายชื่อของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม 30 แห่ง นั้น มาจากข้อมูลการศึกษาสำรวจในเบื้องต้นของผู้วิจัยโดย พบว่า สถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม 30 แห่ง ในแต่ละแห่งส่วนใหญ่มีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวชมค่าเฉลี่ยต่อปี 18,500 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ตามจำนวนนักท่องเที่ยวต่อปี คือ 1) วัดอรุณราชวราราม

ราชวรวิหาร มีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวชมค่าเฉลี่ยต่อปีมากที่สุด 2) วัดอินทารามวรวิหาร วัดประยูรวงศาวาสวรวิหาร ร้านขนมฝรั่งธนบุรี ร้านขนมหวานตลาดพลู ร้านขนมฝรั่งกุฎีจีน พิพิธภัณฑ์บ้านกุฎีจีน พิพิธภัณฑ์พระวัดประยูรวงศาวาสวรวิหารวัดช่างตาครูส์ มัสยิดบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มัสยิดบางหลวง มีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวชมค่าเฉลี่ยต่อปีมากที่สุดเป็นอันดับที่ 2 และ 3) วัดประดิษฐาราม และ ชุมชนขลุ่ยบ้านลาว มีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวชมค่าเฉลี่ยต่อปีมากที่สุดเป็นอันดับที่ 3 ส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวชมเป็นนักท่องเที่ยวไทยร้อยละ 60-80 และมีนักท่องเที่ยวต่างชาติร้อยละ 20-40 โดยส่วนใหญ่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติมาเที่ยวชมร้อยละ 20 โดยวัดอรุณราชวรารามราชวรวิหาร มีร้อยละของชาวต่างชาติมากที่สุดคือ ร้อยละ 40 รองลงมาคือร้อยละ 30 ได้แก่ วัดอินทารามวรวิหาร วัดประยูรวงศาวาสวรวิหาร ร้านขนมฝรั่งธนบุรี ร้านขนมหวานตลาดพลู ร้านขนมฝรั่งกุฎีจีน พิพิธภัณฑ์บ้านกุฎีจีน พิพิธภัณฑ์พระวัดประยูรวงศาวาสวรวิหาร วัดช่างตาครูส์ มัสยิดบ้านสมเด็จเจ้าพระยา และมัสยิดบางหลวง

กลุ่มที่ 2 ใช้ในการจัดทำแนวทางการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่ถูกต้อง ผู้ให้ข้อมูลคือผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เป็นคนไทยและเจ้าของภาษารวมจำนวน 5 คน

ขั้นตอนที่ 4 เครื่องมือและวิธีการที่ใช้ในการศึกษา

1) แบบสอบถามเพื่อศึกษาสำรวจปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ถูกต้องในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

2) การจัดประชุมกลุ่มย่อย ใช้ในการจัดทำแนวทางการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่ถูกต้อง ผู้ให้ข้อมูลคือผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เป็นคนไทยและเจ้าของภาษา รวมจำนวนทั้งสิ้น 5 คน

ขั้นตอนที่ 5 การรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ถูกต้องในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามและสัมภาษณ์เพิ่มเติม ผู้เก็บรวบรวมคือผู้วิจัยและผู้ช่วยนักวิจัย

ขั้นตอนที่ 6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลเชิงคุณภาพที่รวบรวมได้จากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ นำไปวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และสรุปและอภิปรายผล ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่กำหนดไว้

ขั้นตอนที่ 7 สรุปผลการวิจัย และ การนำเสนอผลการวิจัย

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาสำรวจปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ผลการวิจัยพบว่า

1.1 ปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเพื่อการสื่อสารของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตธนบุรี 30 แห่ง แยกตามสื่อหรือแหล่งให้ข้อมูล

ตารางที่ 1 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเพื่อการสื่อสารของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตธนบุรี 30 แห่ง แยกตามสื่อหรือแหล่งให้ข้อมูล

สื่อหรือแหล่งให้ข้อมูล ในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	n = 30		ระดับปัญหา
	$\bar{X}$	S.D.	
1) ป้ายบอกทางภายในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	4.85	0.19	มากที่สุด
2) ป้ายอธิบายเกี่ยวกับสถานที่แต่ละจุดภายในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	4.75	0.45	มากที่สุด
3) ป้ายอธิบายข้อปฏิบัติต่าง ๆ ในการเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	4.61	0.42	มากที่สุด
4) ป้ายอธิบายการไหว้พระขอพรสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	4.75	0.33	มากที่สุด
5) แผ่นพับข้อมูลเกี่ยวกับการเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	4.66	0.45	มากที่สุด
6) แผ่นพับประชาสัมพันธ์กิจกรรมของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	4.81	0.32	มากที่สุด
7) บทบรรยายประวัติและแนะนำสถานที่ภายในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	4.81	0.31	มากที่สุด
8) ผู้บรรยายให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่ภายในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	4.84	0.25	มากที่สุด
9) สื่ออิเล็กทรอนิกส์(ตู้คอมพิวเตอร์) สถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	4.91	0.33	มากที่สุด
10) ห้องนิทรรศการให้ความรู้สถานที่ต่างในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	4.68	0.41	มากที่สุด
รวม	4.72	0.21	มากที่สุด

จากตารางที่ 1 ปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเพื่อการสื่อสารของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตธนบุรี 30 แห่ง แยกตามสื่อหรือแหล่งให้ข้อมูลพบว่า ปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในทุกสื่อหรือแหล่งให้ข้อมูลอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.72$, S.D. = 0.21)

1.2 ปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเพื่อการสื่อสารของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตธนบุรี 30 แห่ง แยกตามทักษะภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 2 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเพื่อการสื่อสารของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตธนบุรี 30 แห่ง แยกตามทักษะภาษาอังกฤษ

ทักษะภาษาอังกฤษที่จำเป็น ในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	n = 30		ระดับปัญหา
	$\bar{X}$	S.D.	
1) ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ	4.77	0.33	มากที่สุด
2) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	4.71	0.42	มากที่สุด
3) ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ	4.68	0.22	มากที่สุด
4) ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ	4.81	0.31	มากที่สุด
5) ทักษะการแปลภาษาอังกฤษ	4.75	0.21	มากที่สุด
รวม	4.77	0.21	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 ปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเพื่อการสื่อสารของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตธนบุรี 30 แห่ง แยกตามทักษะภาษาอังกฤษที่จำเป็นพบว่า ปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมทั้ง 5 ทักษะ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.77$, S.D. = 0.21)

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อจัดทำแนวทางการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ถูกต้องในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ผลการวิจัยพบว่า

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดทำแนวทางการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (guidelines for usage of English for communication in the cultural heritage spots) โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ด้วยกันคือ

2.1 ชุดคำศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษสำหรับสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (words and expressions normally used in Buddhist cultural heritage spots) แบ่งเป็น 3 ชุดย่อย คือ 1. ชุดคำศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษที่ใช้ในศาสนาพุทธ (words and expressions normally used in Buddhist cultural heritage spots) 2. ชุดคำศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษที่ใช้ในศาสนาคริสต์ (Words and Expressions normally used in Christian cultural heritage spots) และ 3. ชุดคำศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษที่ใช้ในศาสนาอิสลาม (Words and expressions normally used in Muslim cultural heritage spots)

2) ชุดฝึกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (handbook of English for communication in cultural heritage spots) ประกอบด้วย 6 บท (Unit) ได้แก่ 1. At the Emerald Buddha Temple and the Grand Palace 2. At the Temple of Dawn 3. At Wat Pho (the Reclining Buddha Temple) 4. At Khao-San Road 5. At Ekamai Bus Terminal on the Way to KoSamet และ 6. On The BTS on the Way to Siam Paragon ในแต่ละบทประกอบด้วย 3 ส่วน คือ (1) การฝึกฟังและพูด (Listening and Speaking Practice) (2) การฝึกอ่าน และเขียน (Reading and Writing Practice) และ (3) ทบทวนไวยากรณ์ที่จำเป็น (Grammar Review) ซึ่งเนื้อหา (contents) และบริบท (Contexts) และสถานการณ์ (situations) ที่จัดทำขึ้นในแต่ละส่วนจะเกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่สำคัญในกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นที่คุ้นเคยทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ

องค์ความรู้ใหม่

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อศึกษาปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และ 2) เพื่อจัดทำแนวทางการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ถูกต้องในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ผลการศึกษาคือ 1) ฐานข้อมูลปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม แยกตามสื่อหรือแหล่งให้ข้อมูลและตามทักษะภาษาอังกฤษ และ 2) แนวทางการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (guidelines for usage of English for communication in the cultural heritage spots) โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ด้วยกันคือ 1) ชุดคำศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษสำหรับสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (words and expressions normally used in Buddhist cultural heritage spots) และ 2) ชุดฝึกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (handbook of English for communication in cultural heritage spots) ในการสร้างชุดฝึกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม สำหรับผู้รับผิดชอบดูแลสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ควรต้องกำหนดองค์ประกอบขอบชุดฝึก เนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบด้วย 3 ส่วนหลัก คือ 1) ส่วนทักษะการฟังและการพูด ควรเน้นบทสนทนาในสถานการณ์ต่างๆที่สามารถพบได้จริงในชีวิตประจำวัน 2) ส่วนทักษะการอ่าน การเขียนและการแปล ควรเน้นเป็นการฝึกอ่านเนื้อเรื่องต่าง ๆ เพื่อความเข้าใจและสามารถเขียนอธิบายเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้จากการอ่านนั้นได้อย่างชัดเจนและถูกต้อง สำหรับการประเมินผลการเรียนจากชุดฝึกควรต้องพิจารณาในส่วนของระยะเวลาทดสอบการฟังในส่วนการสนทนาโต้ตอบสั้น ๆ (Short Conversation) และการพูดคุยสั้นๆ (Short Talk) ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนซึ่งเป็นคนไทยยังไม่คุ้นเคยกับสำเนียงหรือการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องของเจ้าของภาษา ซึ่งกระบวนการได้มาซึ่งองค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย สามารถสรุปและอธิบายได้ตาม รูปที่ 1 ดังนี้

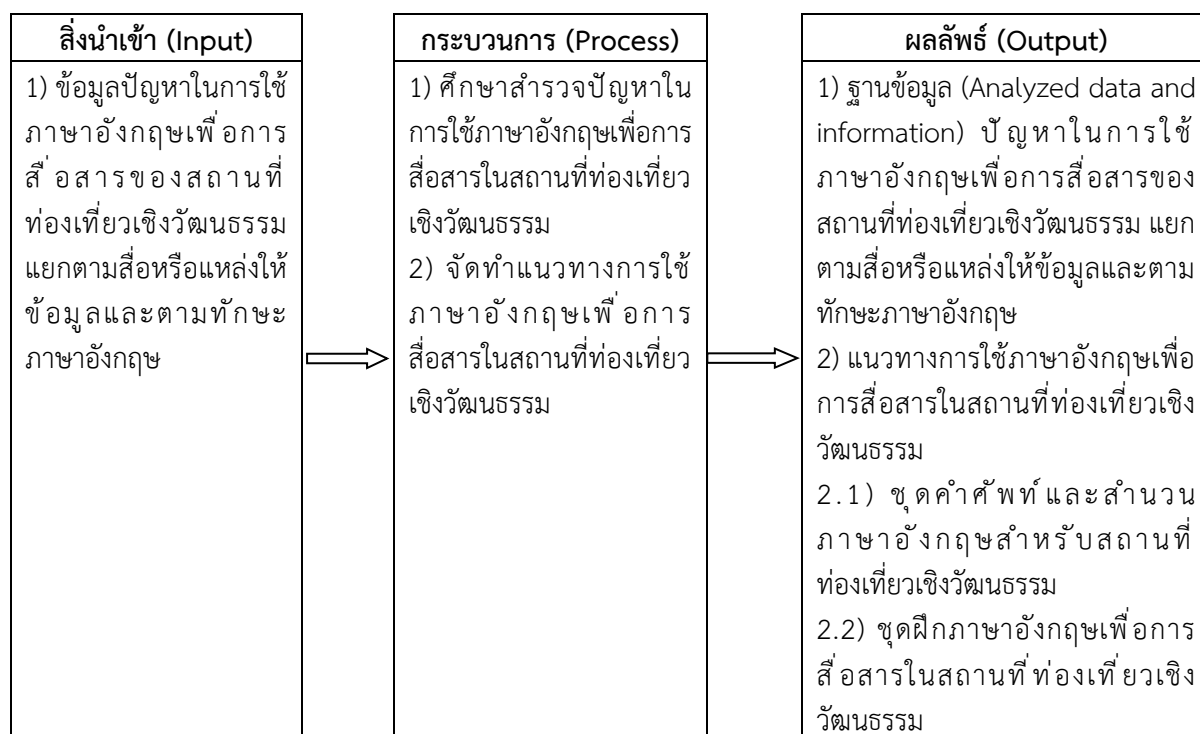

Figure 1: A Diagram Representing the Process of Generating New Knowledge

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่า ปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเพื่อการสื่อสารของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตธนบุรี 30 แห่ง แยกตามสื่อหรือแหล่งให้ข้อมูล พบว่า แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตธนบุรีทั้ง 30 แห่งมีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในทุกสื่อหรือแหล่งให้ข้อมูลอยู่ในระดับมากที่สุด ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากในปัจจุบันธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยต้องแข่งขันกับประเทศเพื่อนบ้านเช่น เมียนมาร์ ลาว กัมพูชา และเวียดนาม ซึ่งประชาชนในประเทศเหล่านี้สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดีกว่าคนไทย ซึ่งปัจจุบันจะพบว่านักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำนวนมากหันไปท่องเที่ยวในประเทศเมียนมาร์ และในประเทศลาว โดยเฉพาะเมืองหลวงพระบางและวังเวียง จึงเป็นปัญหาอย่างยิ่งที่คนไทยต้องพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้อยู่ในระดับที่ใช้งานได้จริงอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับ Dechawong, and Komaratat (2014) ในแง่ที่ว่าวัดมีความต้องการภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษมากเป็นอันดับหนึ่ง ทั้งนี้เป็นเพราะนักท่องเที่ยวที่เดินทางมากับบริษัทท่องเที่ยวจะมีคหุเทศก์คอยให้บริการด้านข้อมูลต่าง ๆ แล้ว ส่วนนักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวเองส่วนใหญ่จะมีทักษะในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ ประเด็นชื่อเสียงของวัดกับจำนวนนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวต่างชาติโดยเฉพาะนักท่องเที่ยวจากทวีปยุโรป อเมริกา และออสเตรเลีย นิยมไปเยี่ยมชมวัดที่มีชื่อเสียงในเรื่องความสวยงามด้านสิ่งก่อสร้างและศิลปะภายในวัด

ปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเพื่อการสื่อสารของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตธนบุรี 30 แห่ง แยกตามทักษะภาษาอังกฤษ พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 5 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแปล อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งในกลุ่มประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ดังนั้น คนไทยจึงต้องสามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติด้วยภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและเป็นที่ยอมรับได้ คนไทยมักจะมีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษซึ่งสาเหตุหลักมี 2 ประการ คือ ความแตกต่างของระบบเสียงภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และการจัดการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษในชั้นเรียน รัฐบาลทุกยุคทุกสมัยต่างก็ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าวนี้จึงได้ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องในชั้นเรียน แม้กระนั้นก็ตาม คนไทยก็ยังคงมีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษนั้น ผู้เรียนต้องฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง แต่พบว่า หลักสูตรภาษาอังกฤษในสถาบันการศึกษาไม่ได้ส่งเสริมอย่างจริงจังการฝึกพูดภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียน ทั้งนี้เนื่องจากห้องเรียนมีจำนวนนักเรียนมากเกินไปโดยเฉลี่ยแล้ว 40-60 คน ทำให้โอกาสที่ผู้เรียนแต่ละคนจะฝึกพูดรายบุคคลกับครูผู้สอนมีน้อย นอกจากนี้ พบว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถานศึกษามุ่งเน้น 3 ด้าน คือ ไวยากรณ์และโครงสร้าง การอ่านเพื่อความเข้าใจ และการเขียน ซึ่งใช้ในการสอบคัดเลือกเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย ดังนั้นสถานศึกษาส่วนใหญ่จึงไม่ได้ส่งเสริมหรือสร้างแรงจูงใจอย่างจริงจังให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษเลย ปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่งคือความขาดแคลนครูภาษาอังกฤษที่ออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องชัดเจนที่จะสามารถเป็นแม่แบบที่ดีให้แก่ผู้เรียนได้ ครูผู้สอนควรต้องมีความรู้ด้านสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี ครูเจ้าของภาษาต้องมีความคุ้นเคยกับระบบเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาของผู้เรียน (Ronnakiet, 2013) นอกจากนี้ Phattaraphakin (2014) ได้ทำการศึกษาวิจัยปัญหาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน พบว่า นักศึกษามีปัญหาทักษะภาษาอังกฤษทั้งสี่ด้าน (ฟัง พูด อ่าน และเขียน) ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาปัญหาทักษะภาษาอังกฤษรายด้าน พบว่า ปัญหาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษส่งผลอย่างยิ่งต่อทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สาเหตุหลักมาจาก นักศึกษา

ไม่มีโอกาสฟังสำเนียงภาษาอังกฤษที่พูดในประเทศต่างๆในชีวิตประจำวันซึ่งสำเนียงภาษาอังกฤษที่ใช้พูดในประเทศต่างๆ มีความแตกต่างกันทำให้นักศึกษาฟังแล้วเกิดความสับสนไม่เข้าใจ และนักศึกษาไม่มีโอกาสพูดสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 พบว่า แนวทางการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ถูกต้องในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ด้วยกันคือ 1) ชุดคำศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษสำหรับสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (words and expressions normally used in Buddhist cultural heritage spots) และ 2) ชุดฝึกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (handbook of English for communication in cultural heritage spots) ในการสร้างชุดฝึกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม นั้น การกำหนดจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์อาศัยข้อมูลที่ได้จากการศึกษาปัญหาและความจำเป็นทักษะภาษาอังกฤษของผู้ดูแลหรือรับผิดชอบสถานที่ท่องเที่ยวเป็นหลักในการพิจารณา การคัดเลือกเนื้อหาชุดฝึกคำนึงถึงความสะดวกคล่องกับจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้เป็นสำคัญ การจัดลำดับเนื้อหาที่คัดเลือกมาโดยพิจารณาถึงความเหมาะสมที่จะให้ผู้เรียนได้รับความรู้ก่อนหรือหลังและการประเมินผลเป็นเครื่องชี้ว่าการดำเนินการสร้างชุดฝึกดังกล่าวประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด และเหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด การจัดเนื้อหาชุดฝึกที่ดีไม่ว่าจะเป็นเนื้อหาชุดฝึกประเภทใด จะต้องคำนึงถึงขอบเขต ความต่อเนื่อง ความเป็นลำดับ และการบูรณาการ ความต่อเนื่องคือการจัดเนื้อหาของชุดฝึกจากระดับหนึ่งไปอีกระดับหนึ่งหรือจากเนื้อหาหนึ่งไปอีกเนื้อหาหนึ่งโดยไม่ขาดตอน ทำให้ผู้เรียนได้มีความก้าวหน้าในการเรียนรู้ไปอย่างต่อเนื่อง เน้นความคิดประเด็นสำคัญและทักษะที่ทำซ้ำในชุดฝึก เพื่อให้มั่นใจว่าผู้เรียนได้ประสบการณ์ ซึ่งการที่เนื้อหามีความต่อเนื่องกันผู้เรียนมีการเรียนรู้เป็นลำดับขั้นตอน ความสัมพันธ์ของการเรียนรู้ที่ได้รับ เนื้อหาของชุดฝึกแต่ละบท ได้ประยุกต์หลักการวิธีการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (Teaching English as a Foreign Language) โดยวิธี Communicative Approach การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศโดยวิธี Communicative Approach โดยเน้นการใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง ผู้เรียนจะต้องสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจว่าผู้พูดมีจุดประสงค์ที่จะพูดเรื่องอะไร กับใคร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาโดยใช้สถานการณ์เข้ามาช่วยจึงจะต้องคำนึงถึงความสามารถในการสื่อความหมายให้เข้าใจ มีความถูกต้อง เหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของสังคม การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เน้นการใช้กิจกรรมทางภาษาเป็นสื่อในการสอน มีเป้าหมายหลัก คือ การทำให้ผู้เรียนมีสมรรถนะด้านการสื่อสารสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับรูปแบบของภาษา ความหมาย และหน้าที่ของภาษา ผู้เรียนต้องรู้รูปแบบต่างๆของภาษาที่ทำหน้าที่ต่างหากัน เช่น ภาษารูปแบบหนึ่งสามารถทำหน้าที่ได้หลายอย่าง ผู้เรียนสามารถเลือกรูปแบบของภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่กำหนด และเหมาะสมกับบทบาทในการสื่อสารนั้นๆ ผู้เรียนต้องสามารถที่จะสื่อสารกับผู้ฟังได้อย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ยังได้ประยุกต์วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบ Grammar Translation Method มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียน ทั้งนี้ ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนหลักไวยากรณ์ (grammar rules) และคำศัพท์ของภาษาเป้าหมายนั้นๆ ชุดฝึกที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นในครั้งนี้ ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ของการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นจากเดิม

ด้านทักษะการฟังและพูด ชุดฝึกที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นในครั้งนี้ ทำให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นจากเดิม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากชุดฝึก ในส่วนของการฝึกทักษะการฟังและพูด (Listening and Speaking Skills Practice) ที่พัฒนาขึ้นได้มุ่งเน้นการฝึกทักษะการฟังและการพูดโดยใช้บทสนทนาในสถานการณ์ต่างๆที่สามารถพบได้จริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งเนื้อหาในบทสนทนาเน้นการเผยแพร่

ศิลปวัฒนธรรมไทยในสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในเขตกรุงเทพมหานครที่ผู้เรียนคุ้นเคย กิจกรรมการเรียนรู้แต่ละบทนั้น ได้ประยุกต์หลักการวิธีการจัดการเรียนการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (Teaching English as a Foreign Language) โดย มุ่งเน้นการฟังและพูดสื่อสารในสถานการณ์จริง มุ่งให้ผู้เรียนมีสมรรถนะด้านการฟังและพูดเพื่อการสื่อสารเหมาะสมกับสถานการณ์บทบาทที่ได้รับได้อย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพ กิจกรรมการฝึกทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษการใช้บทสนทนาในสถานการณ์ต่างๆที่มุ่งเน้นการเผยแพร่วัฒนธรรมไทยสู่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติภายใต้บริบทสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้เรียนเริ่มฝึกฟังและพูดโดยใช้ภาษาง่ายๆ ก่อน จากนั้นจึงเพิ่มความยากและซับซ้อนขึ้นเรื่อย ๆ ในแง่ความถูกต้องของภาษา (Accuracy) และ ความคล่องของภาษา (Fluency) โดยปล่อยให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเองในที่สุด เพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความวิตกกังวลและไม่เป็นการลดความเชื่อมั่นในภาษาของผู้เรียน ผู้เรียนต้องออกไปฝึกปฏิบัตินอกสถานที่โดยการฝึกทักษะการฟัง-พูดสนทนาในสถานการณ์โดยการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ณ สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญต่าง ๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อสร้างความกล้าที่จะสนทนาภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ ซึ่งวิธีการเรียนดังกล่าวสอดคล้องกับ Johnson, and Morrow (1981) ที่ระบุว่า การฝึกฝนทักษะการฟังและพูดนั้น ต้องให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการใช้ภาษาที่มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันมากที่สุดเพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริงและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้รวมทั้งได้รับประสบการณ์ที่ตรงกับความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง ผู้เรียนก็จะสามารถฟังและพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ด้านทักษะการอ่าน การเขียน และการแปล (Reading, Writing and Translation) ชุดฝึกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ในส่วนของการฝึกทักษะการอ่าน การเขียนและการแปล นั้น เป็นการฝึกอ่านเรื่องต่างๆ เพื่อความเข้าใจและสามารถเขียนอธิบายเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้จากการอ่านนั้นได้อย่างชัดเจนและถูกต้อง เนื้อหาของเรื่องต่าง ๆ ที่ฝึกอ่านเน้นการเผยแพร่วัฒนธรรมไทยสู่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติภายใต้บริบทสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในเขตกรุงเทพมหานคร ที่ผู้เรียนคุ้นเคยในชีวิตประจำวันและสามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริง และเนื้อเรื่องต่าง ๆ ที่คัดมาให้อ่านเป็นเรื่องจริงและเป็นข้อมูลจริงที่มีเอกสารอ้างอิง กิจกรรมการเรียนการสอนแต่ละบทหรือส่วนของชุดฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อเผยแพร่วัฒนธรรมไทยสู่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติภายใต้บริบทสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในเขตกรุงเทพมหานคร ในส่วนของการฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ได้ประยุกต์วิธีการสอนแบบดั้งเดิม คือ The Grammar Translation Method มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนหลักไวยากรณ์ (grammar rules) และคำศัพท์ของภาษาเป้าหมายนั้นๆ นอกจากนี้ การฝึกทักษะการอ่านและการเขียนนั้น มีแบบฝึกหัดท้ายเรื่องให้เขียนตอบคำถาม ดังที่ Allen (1983) ระบุว่า การเรียนทักษะการอ่านและการเขียนภาษาต่างประเทศโดยวิธี The Grammar Translation Method นั้น มุ่งเน้นการเรียนรู้หลักไวยากรณ์ และคำศัพท์ของภาษาอังกฤษ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกและพัฒนาสติปัญญาความคิด

สรุป

ปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตธนบุรี 30 แห่ง แยกตามสื่อหรือแหล่งให้ข้อมูล พบว่า แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตธนบุรีทั้ง 30 แห่งมีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในทุกสื่อหรือแหล่งให้ข้อมูลอยู่ในระดับมากที่สุด ปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตธนบุรี 30 แห่ง แยกตามทักษะภาษาอังกฤษ พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 5 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแปล อยู่ในระดับมากที่สุด และแนวทางการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ในเขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ 1) ชุดคำศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษสำหรับสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (words and expressions normally used in Buddhist cultural heritage spots) และ 2) ชุดฝึกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (handbook of English for communication in cultural heritage spots) ในการสร้างชุดฝึกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม นั้น เนื้อหาของชุดฝึกแต่ละบทได้ประยุกต์หลักการวิธีการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (Teaching English as a Foreign Language) โดยวิธี Communicative Approach การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศโดยวิธี Communicative Approach เน้นการใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง ผู้เรียนจะต้องสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจว่าผู้พูดมีจุดประสงค์ที่จะพูดเรื่องอะไร กับใคร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาโดยใช้สถานการณ์เข้ามาช่วย จึงจะต้องคำนึงถึงความสามารถในการสื่อความหมายให้เข้าใจ มีความถูกต้อง เหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของสังคม การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เน้นการใช้กิจกรรมทางภาษาเป็นสื่อในการสอน มีเป้าหมายหลักคือ การทำให้ผู้เรียนมีสมรรถนะด้านการสื่อสาร สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ในด้านทักษะการฟังและพูด ชุดฝึกที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นในครั้งนี้ ทำให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นจากเดิม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากชุดฝึกในส่วนของ การฝึกทักษะการฟังและพูด (Listening and Speaking Skills Practice) ที่พัฒนาขึ้นได้มุ่งเน้นการฝึกทักษะการฟังและการพูดโดยใช้บทสนทนาในสถานการณ์ต่างๆที่สามารถพบได้จริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งเนื้อหาในบทสนทนาเน้นการเผยแพร่ศิลปะวัฒนธรรมไทยในสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในเขตกรุงเทพมหานครที่ผู้เรียนคุ้นเคย ในส่วนของการฝึกทักษะการอ่าน การและการแปล นั้น เป็นการฝึกอ่านเรื่องต่าง ๆ เพื่อความเข้าใจและสามารถเขียนอธิบายเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้จากการอ่านนั้นได้อย่างชัดเจนและถูกต้อง เนื้อหาของเรื่องต่าง ๆ ที่ฝึกอ่านเน้นการเผยแพร่วัฒนธรรมไทยสู่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติภายใต้บริบทสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในเขตกรุงเทพมหานคร ที่ผู้เรียนคุ้นเคยในชีวิตประจำวันและสามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริง และเนื้อเรื่องต่าง ๆ ที่คัดมาให้มาอ่านเป็นเรื่องจริงและเป็นข้อมูลจริงที่มีเอกสารอ้างอิง ในการฝึกทักษะการอ่านและการเขียนนั้น ได้ประยุกต์วิธีการสอนแบบดั้งเดิมคือ The Grammar Translation Method มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียน ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนหลักไวยากรณ์ (grammar rules) และคำศัพท์ของภาษาเป้าหมายนั้น ๆ นอกจากนี้ การฝึกทักษะการอ่านและการเขียนนั้น มีแบบฝึกหัดท้ายเรื่องให้เขียนตอบคำถาม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1.1 ในการสร้างชุดฝึกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม สำหรับผู้รับผิดชอบดูแลสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ควรต้องกำหนดองค์ประกอบขอบชุดฝึก เนื้อหาและกิจกรรมการเรียนควรประกอบด้วย 2 ส่วนหลัก คือ 1) ส่วนทักษะการฟังและการพูด ควรเน้นบทสนทนาในสถานการณ์ต่างๆที่สามารถพบได้จริงในชีวิตประจำวัน 2) ส่วนทักษะการอ่าน การเขียนและการแปล ควรเน้นเป็นการฝึกอ่านเนื้อเรื่องต่างๆเพื่อความเข้าใจและสามารถเขียนอธิบายเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้จากการอ่านนั้นได้อย่างชัดเจนและถูกต้อง

1.2 การประเมินผลการเรียนจากชุดฝึกควรต้องพิจารณาในส่วนของของระยะเวลาทดสอบการฟังในส่วนการสนทนาโต้ตอบสั้น ๆ (Short Conversation) และการพูดคุยนัยสั้น ๆ (Short Talk) ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนซึ่งเป็นคนไทยยังไม่คุ้นเคยกับสำเนียงหรือการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องของเจ้าของภาษา

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยวัดและประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของผู้รับผิดชอบดูแลสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตกรุงเทพมหานคร

2.2 ควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของผู้รับผิดชอบดูแลสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อที่จะได้นำข้อมูลไปพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ของผู้รับผิดชอบดูแลสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตกรุงเทพมหานคร

References

- Allen, V. (1983). *Techniques in Teaching Vocabulary*. (5th ed.). New York: Oxford University Press.
- Dechawong, S., & Komaratat, S. (2014). *Needs of Foreign Languages of Temples in Bangkok Area*. (Research Report). Bangkok: Dhurakij Pundit University.
- Jittangwattana, B. (2005). *Tourism Business*. (1st ed.). Bangkok: Academic Center of Tourism of Thailand.
- Johnson, K., & Morrow, K. (1981). *Communication in the Classroom: Applications and Methods for Communicative Approach*. (6th ed.) Hong Kong: Longman Ltd.
- Ministry of Culture. (2020). *The World Heritage Convention*. Retrieved May 10, 2020, from <http://www.thaiwhic.go.th/convention.aspx>
- Phattaraphakin, K. (2014). *A Development of English Enhancement Program for Entering the ASEAN Community for Students in the Education Faculty of Dhonburi Rajabhat University*. (Doctoral Dissertation). Srinakarinwirote University. Bangkok.
- Ronnakiet, N. (2013). *Sound, Sound System and English Pronunciation*. (2nd ed.). Bangkok: Thammasart Press.
- Tangsombunkitti, C. (2011). *A Study on the Cultural Tourism Management Inside the Old Market of Baan Leam in Petchaburi Province*. (Master's Thesis). Silpakorn University Nakhorn Pathom.